

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/156/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314203298
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2314203298.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: N. M., nar. XX.XX.XXXX, S. XXX zastúpený advokátskou spoločnosťou: JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária s.r.o., Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, IČO: 36 264 750, proti odporcom: 1/ P. Q., nar. XX.XX.XXXX, Q., T. XXXX/XX a 2/ Mgr. P. M., nar. XX.XX.XXXX, Q., M. M. M. XXX/X, o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie odporcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu v Galante č. k. 15C 72/2014-42 zo dňa 9. septembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovia 1/ a 2/ sú povinní navrhovateľovi zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 84,31 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd určil, že právny úkon uzavretý dňa 12.09.2012 medzi odporkyňou 1/ ako predávajúcou a odporkyňou 2/ ako kupujúcou označený ako kúpna zmluva, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú vedené na LV č. XXX pre kat. územie Q. ako parcela reg. "C" č. 3928 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 405 m², parcela registra "C" č. 3929/1 - záhrady o výmere 434 m², parcela registra "C" č. 3929/2 - záhrady o výmere 54 m² a rodinný dom súpisné číslo XXXX postavený na parcele č. 3928, kde vklad vlastníckeho práva v prospech odporkyne 2/ bol povolený rozhodnutím Správy katastra Šaľa č. V 1713/12 zo dňa 15.10.2012 je neplatný. Odporkyňi 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 99,50 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pričom plnením jednej odporkyne zaniká povinnosť druhej odporkyne v rozsahu tohto plnenia. Napokon súd odporcom 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 251,68 eur k rukám jeho právneho zástupcu, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, pričom plnením jednej odporkyne zaniká povinnosť druhej odporkyne v rozsahu tohto plnenia.

Svoje rozhodnutie po citácii § 80 písm. c) O.s.p., § 39, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka vecne odôvodnil tým, že súd má za to, že návrhu navrhovateľa bolo potrebné vyhovieť a určiť, že napadnutý právny úkon je právnym úkonom absolútne neplatným a to z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi. Dobré mravy ako právny inštitút je podľa názoru súdu potrebné chápať ako súbor spoločenských noriem, ktoré síce nie sú explicitne vyjadrené v zákone, avšak sú spoločnosťou všeobecne akceptované. Na základe toho je potrebné konštatovať, že bolo v konaní preukázané, že napadnutý právny úkon bol medzi odporkyňami urobený so zámerom zmariť uspokojenie navrhovateľa, pričom podľa názoru súdu toto nepochybne vyplýva zo všetkých okolností posudzovaného prípadu. Súd poukazuje na to, že odporkyňa

1/ ako účastníčka konania sp. zn. 15C/66/2012 očakávala pre ňu nepriaznivé rozhodnutie súdu vo veci, pričom každé rozhodnutie vo veci je do istej miery predvídateľné. S úmyslom vyhnúť sa následkom takéhoto rozhodnutia a uchrániť nehnuteľnosti pôvodne patriace jej bratovi, tieto následne previedla na ďalšiu blízku osobu, svoju dcéru. Súčasťou dobrých mravov je podľa názoru súdu aj morálna, nielen zákonná povinnosť plniť si svoje splatné záväzky a vyhýbanie sa tejto povinnosti je bezosporu konaním v rozpore s dobrými mravmi. Taktiež do súboru noriem spadajúcich pod pojem dobré mravy patrí aj povinnosť rešpektovať následky a dopad rozhodnutí orgánov oprávnených rozhodovať spory, pričom vyhýbanie sa tejto povinnosti je taktiež potrebné kvalifikovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Je nesporné, že tak ako v konaní sp. zn. 15C/66/2012 bola preukázaná vedomosť odporkyne 1/ s úmyslom H. S. ukrátiť uspokojenie navrhovateľovej pohľadávky. Taktiež je podľa názoru súdu nesporné, že aj v danom prípade bolo dôvodom prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na odporkyňu 2/ to, že odporkyňa 1/ sledovala zámer vyhnúť sa dopadom úspešnej odporovacej žaloby. Pohnútky a zábery účastníčok napádaného právneho úkonu sú pritom podľa názoru súdu zrejmé aj zo zápisníc o výsluchu svedka zo dňa 16.7.2014 a 15.7.2014, kde odporkyňa 2/ uviedla, že prevod nehnuteľností bol výsledkom rozhodnutia odporkyne 1/, ktorá toto rozhodnutie odporkyni v 2/ rade bližšie nezdôvodňovala. O tom, že v sledovanom zámerom prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nebol prevod vlastníckeho práva na odporkyňu 2/ svedčí aj to, že sama odporkyňa 2/ nevedela na otázku policajného orgánu uviesť, aká bola dojednaná kúpna cena a taktiež aj to, že dom naďalej užíva H. S., dlžník navrhovateľa, ktorý bol pôvodným vlastníkom nehnuteľnosti. Na základe uvedených skutočností je podľa názoru súdu zrejmý zámer a cieľ, ktorý bol účastníkmi sledovaný v napadnutom právnom úkone.

Prvostupňový súd sa nemohol stotožniť s obranou odporkyne 1/ podľa ktorej nebolo jej vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v čase napadnutého právneho úkonu obmedzené a prevodom vlastníckeho práva na odporkyňu 2/ iba slobodne realizovala svoje vlastnícke právo. V tomto prípade je súd toho názoru, že aj výkon tak absolútneho práva akým vlastnícke právo je musí spĺňať požiadavku obsiahnutú vo vyššie cit. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Z vyššie uvedených dôvodov však je potrebné konštatovať, že odporkyňa 1/ realizovala svoje vlastnícke právo v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Súd vo veci rozhodol na základe dôkazov navrhnutých účastníkmi, žiadne ďalšie dôkazy nevykonával ani neinicioval a to s prihliadnutím na zásadu rovnosti strán účastníkov konania ako aj s prihliadnutím na právo účastníkov na spravodlivé a nestranné prejednanie veci.

Prvostupňový súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. navrhovateľovi ako procesne úspešnému účastníkovi priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku v sume 99,50 Eur a z trov právneho zastúpenia, celkovo v sume 251,68 Eur. Trovy právneho zastúpenia pritom pozostávajú z 3 úkonov po 61,87 Eur + 3 x režijný paušál po 8,04 Eur + 20 % DPH.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie odporkyne 1/ a 2/ a domáhali sa, aby odvolací súd rozsudok zmenil a návrh v celom rozsahu zamietne alebo rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody uviedli § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p., pretože súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Predmetom konania bola neplatnosť právneho úkonu avšak navrhovateľ tvrdil, že právny úkon - kúpna zmluva uzavretá medzi odporcom 1/ a 2/ bol urobený so zámerom zmariť uspokojenie navrhovateľa a preto predmetom konania nemalo byť určenie neplatnosti právneho úkonu, ale jeho odporovateľnosť. Prvostupňový súd však nevedel dokazovanie smerujúce k preukázaniu zámeru zmariť uspokojenie navrhovateľa, ale bez náležitého dokazovania iba arbitrárne rozhodol tak, že je právny úkon neplatný, pretože smeruje k zmareniu uspokojenia navrhovateľa. Súd nielen v tomto konaní, ale aj v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod spis. zn. 15C 66/2012 reflektuje iba na tvrdenie navrhovateľa, ktorý neustále prezentuje, že jediným spôsobom uspokojenia svojej pohľadávky je rodinný dom, ktorý je predmetom napádankej kúpnej zmluvy, pričom opakovane a zámerne opomína skutočnosť, že nemá možnosť uspokojiť svoju pohľadávku iným majetkovým právom, konkrétne pohľadávkou vzniknutou z titulu zmluvy o pôžičke. Navrhovateľovi však nepatrí žiadne právo rozhodovať o tom z ktorého konkrétneho majetku a akým spôsobom bude uspokojená jeho pohľadávka, tieto skutočnosti odporkyňa 1/ v konaní uvádzala, avšak súd ich odignoroval. Na druhej strane súd svoje rozhodnutie oprel o dôkazy, ktoré v konaní sám nevykonal, vychádzal zo zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 15.07.2014 a 16.07.2014, pričom nie je vôbec zrejmé o aké zápisnice ide, v ktorom konaní boli spísané. Takýto postup vlastne odôvodňuje vznesenie námietky zaujatosti voči sudcovi JUDr. Rastislavovi

Jakubovičovi, ktorý rozhodoval aj vo veci spis. zn. 15C 66/2012. V danom prípade odporkyňa 1/ svoju námietku zaujatosti vo svojom vyjadrení zo dňa 07.08.2014 aj uplatnila a napriek tomu, že námietku zaujatosti odporkyňa 1/ uplatnila už v pri prvom úkone, ktorý jej patril, do dnešného dňa nebolo o tejto námietke rozhodnuté a prvostupňový súd v rozpore so zákonom vydal meritórne rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby sa s námietkou zaujatosti akýmkoľvek spôsobom vo svojom rozhodnutí vysporiadal. Odvolateľky zdôraznili, že v čase uskutočnenia právneho úkonu nebola zmluvná voľnosť ničím obmedzená a to ani na základe zákona a ani žiadnym záväzným rozhodnutím. Ďalej dôvodili, že navrhovateľ nepreukázal ani aktívnu vecnú legitimitáciu na podanie predmetnej žaloby. Navrhovateľ totiž nebol účastníkom právneho úkonu z čoho vyplýva nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie. Teda navrhovateľovi potom nesvedčí ani naliehavý právny záujem. Odvolateľky považujú rozhodnutie prvostupňového súdu za arbitrárne, pretože súd rozhodol bez toho, aby svoje rozhodnutie preskúmal a odôvodnil. Rovnako v rozhodnutí úplne absentuje odôvodnenie a preukázanie skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, ktoré skutočnosti preukázané neboli, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov a z ktorých dôkazov v konečnom dôsledku vychádzal. Preto považujú rozhodnutie za nepreskúmateľné a teda za spôsobilé odoprieť účastníkom konania právo na spravodlivý proces.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu sa písomne vyjadril. Navrhol rozhodnutie potvrdiť z dôvodu vecnej správnosti. Navrhovateľ s odvolaním nesúhlasí a pokiaľ odporkyňa tvrdia, že predmetom konania mala byť odporovateľnosť právneho úkonu a nie jeho neplatnosť, tak zo znenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že odporovať možno právny úkon, ktorý urobil dlžník a vzťah navrhovateľa a odporcu nie je vzťah záväzkovo právny, teda jeden voči druhému nevystupujú ako veriteľ a dlžník. Súd vo svojom rozsudku vyčerpávajúco a logicky popísal na základe akých úvah a akých dôkazov dospel k záveru, s ktorým sa navrhovateľ v plnej miere stotožňuje, pričom súd sa vysporiadal aj s pojmom dobré mravy tak podrobne, že tieto závery sú nespochybniteľné. Sporný právny úkon bol uskutočnený v rozpore s nimi. Čo sa týka námietky zaujatosti sudcu JUDr. Rastislava Jakuboviča, o ktorej údajne nebolo rozhodnuté, navrhovateľ uvádza, že takéto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Odporkyňa 1/ vo svojom vyjadrení zo dňa 07.08.2014 podala námietku zaujatosti voči sudcovi JUDr. Rastislavovi Jakubovičovi z dôvodu, že rozhodoval vo veci sp. zn. 15C 66/2012, pričom na pojednávaní, ktoré sa konalo 09.09.2014 súd konštatoval, že nie sú dané dôvody na vylúčenie sudcu, nakoľko tieto dôvody sa týkajú len okolností uvedených v § 14 ods. 3 O.s.p., teda na námietku zaujatosti sa prihliadať nebude a preto sa vec ani nepredkladá nadriadenému súdu na rozhodnutie. Podľa navrhovateľa odporkyňa sa nepriamo priznávajú, že sporný právny úkon vykonali v rozpore s dobrými mravmi vedome spoliehajú sa na to, že nebude mať dopad na výkon takto nadobudnutých práv. V tejto súvislosti poukázal navrhovateľ na zápisnicu o výsluchu svedka, ktorý výsluch bol vykonaný 15.07.2014 na OR PZ Šaľa, Odbor kriminálnej polície kedy odporkyňa 1/ vypovedala a uviedla, že je na jej rozhodnutí na koho dom prepíše a takisto ide o jej rozhodnutie kto v ňom bude bývať. Aj z tejto vety vyplýva, že prepis domu bol iba úkon formálny, ktorého účelom mohlo byť čokoľvek iné alebo čokoľvek iné ako prevod a výkon vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Taktiež navrhovateľ poukazuje aj na to, že súdna prax tak ako ju popisujú odporkyňa je odlišná, poukázal na rozhodnutie sp. zn. 2Cdo 155/2007, ktoré bolo aplikované v identickom prípade ako je predmet sporu medzi účastníkmi konania. Navrhovateľ sa preto stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa na základe ktorých rozhodol a navrhol rozsudok potvrdiť z dôvodu vecnej správnosti. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov konania vo výške 84,31 Eur, za vyjadrenie k odvolaniu 61,87 Eur + režijný paušál 8,39 Eur + 20% DPH.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenými osobami - účastníkmi konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcov 1/ a 2/ nie je dôvodné, keďže rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Predmetom konania na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15C 72/2014 je určenie, že právny úkon uzavretý dňa 12.09.2012 medzi odporkyňou 1/ ako predávajúcou a odporkyňou 2/ ako kupujúcou označený ako kúpna zmluva, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú vedené na LV č. XXX pre kat. územie Q. ako parcela reg. "C" č. 3928 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 405 m², parcela registra "C" č. 3929/1 - záhrady o výmere 434 m², parcela registra "C" č. 3929/2 - záhrady o výmere 54 m² a rodinný dom súpisné číslo XXXX postavený na parcele č. 3928, kde vklad vlastníckeho práva v prospech odporkyne 2/ bol povolený rozhodnutím Správy katastra Šafa č. V 1713/12 zo dňa 15.10.2012 je neplatný.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti rozhodnutia a postupu súdu prvého stupňa, ktorým návrhu vyhovel.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľkám.

Odvolateľky v podanom odvolaní uplatnili odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. spočíva v neúplnom zistení skutkového stavu, pretože súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhnuté dôkazné prostriedky. Ak súd v priebehu konania nevykonal všetky dôkazné prostriedky na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Ak ale súd nevykoná niektoré z dôkazných prostriedkov, ktoré boli navrhnuté, a v dôsledku toho dôjde k neúplnému zisteniu skutkového stavu, je to dôvod na podanie odvolania.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. spočíva v nesprávnych skutkových zisteniach a týka sa skutkových zistení, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až § 135 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, príp. vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním náležite zistil skutkový stav a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z tohto dokazovania vyplývajú a prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo. Vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 132 O.s.p.; t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu a ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli

vykonanými dôkazmi preukázané, alebo, žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne aby výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. alebo, aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne interpretoval.

Odvolačný súd dospel k záveru, že nie sú tu dôvodne uplatnené odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.

K odvolacím dôvodom uvádza odvolací súd nasledovné:

Odvolačky dôvodí, že predmetom konania nemalo byť určenie neplatnosti právneho úkonu, ale jeho odporovateľnosť, pretože navrhovateľ tvrdil, že právny úkon - kúpna zmluva uzavretá medzi odporcom 1/ a 2/ bol urobený so zámerom zmaříť uspokojenie navrhovateľa.

Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

Odporovať možno len úkonom dlžníka. Len dlžník totiž môže ukrátiť nároky veriteľa. Ak iná osoba než dlžník urobí úkon, ktorým by sa ukrátili práva veriteľa, nemá to za následok vznik odporovateľnosti.

Vo vzťahu neplatnosti právneho úkonu a jeho odporovateľnosti platí, že v prípade absolútnej neplatnosti právneho úkonu, ide o stav, kedy samotný úkon nemá za následok práva a povinnosti, ktoré zmluvné strany sledovali. Ide teda o neplatnosť, ktorá tu už bola v okamihu, keď k úkonu došlo. Na rozdiel od toho, odporovateľnosť právneho úkonu je možnosť uskutočniť úkon treťou osobou, ktorý na vzťah úkonu, ktorý je napadnutý odporovateľnosťou nemá žiaden vplyv.

V danej veci vzťah navrhovateľa a odporcov nie je vzťah záväzkovo právny, teda jeden voči druhému nevystupujú ako veriteľ a dlžník. Z uvedeného dôvodu právny prostriedok na ochranu práv navrhovateľa nie je odporovateľnosť právneho úkonu. Z tohto dôvodu preto prvostupňový súd nevedol dokazovanie smerujúce k preukázaniu zámeru zmaříť uspokojenie navrhovateľa.

Odvolačky namietali, že postup sudcu vo veci odôvodňuje uplatnenie námietky zaujatosti s poukazom na to, že totožný sudca rozhodoval aj vo veci spis. zn. 15C 66/2012, pričom odporkyňa 1/ svoju námietku zaujatosti vo svojom vyjadrení zo dňa 07.08.2014 aj uplatnila a napriek tomu, že námietku zaujatosti uplatnila už v pri prvom úkone, ktorý jej patril, do dnešného dňa nebolo o tejto námietke rozhodnuté a prvostupňový súd v rozpore so zákonom vydal meritórne rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby sa s námietkou zaujatosti akýmkoľvek spôsobom vo svojom rozhodnutí vysporiadal.

Vychádzajúc z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 09.09.2014, ktoré sa uskutočnilo v neprítomnosti odporcov 1/ a 2/ bolo zistené, že súd konštatoval neexistenciu dôvodov na vylúčenie sudcu, nakoľko tieto dôvody sa týkajú len okolností uvedených v § 14 ods. 3 O.s.p., teda na námietku zaujatosti sa prihliadať nebude a preto sa vec ani nepredkladá nadriadenému súdu na rozhodnutie.

Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15a ods. 5 O.s.p. ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Vzhľadom na uvedené postup súdu prvého stupňa je správny, v súlade § 14 ods. 3 a § 15a ods. 5 O.s.p. a postupom súdu nedošlo k porušeniu práv účastníkov konania a ani nemožno konštatovať, že rozhodoval vylúčený sudca.

Odvolačky ďalej argumentovali, že navrhovateľ nepreukázal ani aktívnu vecnú legitímáciu na podanie predmetnej žaloby, navrhovateľ totiž nebol účastníkom právneho úkonu z čoho vyplýva nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie.

S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých vyplýva nekonanie odporkyne 2/ ako tretej osoby v dobrej viere, potom z uvedeného vyplýva aj naliehavý právny záujem navrhovateľa na určení neplatnosti kúpnej zmluvy (§ 80 písm. c) O.s.p.) v tom, že bez tohto určenia by sa nemohol úspešne domáhať svojej pohľadávky.

Je pravdou, že zmluvná voľnosť odporkyne 1/ ohľadom predmetných nehnuteľností nebola obmedzená, ale odporkyňa 1/ v čase uskutočnenia prevodu musela mať vedomosť, ako aj odporkyňa 2/, že v prípade neúspechu v súdnom konaní o odporovateľnosť právneho úkonu nebude sa môcť navrhovateľ uspokojiť svoje právo z prevádzaných nehnuteľností. Z uvedeného vyplýva, že odporkyne 1/ a 2/ si museli byť vedomé právnych následkov úspešnej žaloby o odporovateľnosť právnych úkonov.

Odvolateľky dôvodili, že v rozhodnutí úplne absentuje odôvodnenie a preukázanie skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, ktoré skutočnosti preukázané neboli, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov a z ktorých dôkazov v konečnom dôsledku vychádzal. Preto považujú rozhodnutie za nepreskúmateľné a teda za spôsobilé odoprieť účastníkom konania právo na spravodlivý proces.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 O.s.p., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.05.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.02.1998).

Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Porovnávajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku prvostupňového súdu s vyššie citovaným zákonným ustanovením a jeho uvedeným výkladom je zrejmé, že prvostupňový súd sa ním dôsledne riadil. Z odôvodnenia rozsudku totiž je možné zistiť vyššie uvedené pre rozhodnutie súdu relevantné skutočnosti, v dôsledku čoho je odôvodnenie rozsudku dostatočne úplným i zrozumiteľným.

V odôvodnení preskúmaného rozsudku je obsiahnutá dostatočná a presvedčivá argumentácia prvostupňového súdu, na základe akých dôkazov a na základe akých myšlienkových úvah pri aplikácii ktorých konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka dospel k záveru o dôvodnosti žaloby. Súd prvého stupňa sa dostatočne a presvedčivo vysporiadal s námietkami odporcov.

Odvolačný súd len pre úplnosť poukazuje na ustálené závery aplikačnej praxe súdov SR (ako i ESLP; napr. Ruiz Torija c. Španielsko), v zmysle ktorých sa nevyžaduje, aby súd dal odpoveď na každý argument strany, t.j. i na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný.

S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil z dôvodu vecnej správnosti podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní plne procesne úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Hodnota úkonu právnej služby bola priznaná podľa § 11 ods. 1 za vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 20.01.2015 vo výške 61,87 Eur + režijný paušál 8,39 Eur + 20% DPH podľa § 16 ods. 3 a § 18 vyhlášky, spolu 84,31 Eur. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. bola náhrada trov konania priznaná na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.